

stelle med det. Det gikk hardt på fru Haaves store, lange brød til disse måltidene. Gode brød!

Og så tørnet vi ut, med obligatorisk utstyr i sekken — og en lang antenne som svaiet over hodene våre røpet hva slags folk som kom. En eller to ble hjemme for å passe telefonen, være hovedstasjon på vårt lille radionett og dirigere utepatruljene dit det eventuelt ville bli behov for det.

Radioene fulgte oss over alt ute, men de var absolutt ikke til hinder for lange, fine turer. Men det kunne vel hende settene fikk litt hard medfart av og til i en utforkjøring — — —

Livet hjemme i storstua på Nedalen var koselig. Fem gutter og en jente — jeg hadde vært litt skeptisk ved tanken — og det hadde kanskje guttene òg. Men vi hadde ikke behøvd å bekymre oss; fra først til sist var tonen naturlig kameratslig og grei.

Alle tok sin del av pliktene, uten tanke på hva som passet best for den ene eller den andre.

Det er mange; små ting kanskje, som vi som var med aldri glemmer. For eks. Tor som kunne sortere sokker og våtter etter lukten. «Sniff-sniff — jo, den er din og den er din!» Det slo aldri feil.

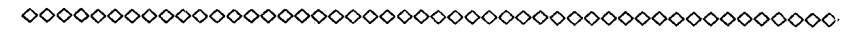
Eller Knut med sitt lille reservelager av påskeknask under senga. Av og til så vi bare bakenden på ham — og han trodde ikke vi skjønnte noen ting.

Inge var den snille onkelen vår — han skjemte oss rent bort. Det var ingen av guttene som rørte seg ut av soveposen før Inge hadde tent opp i ovnen.

Mangen en kosekveld fikk vi borte på hytta hos Haaves — med kaffeskvett og kaker i benkekroken på kjøkkenet — og påfølgende lakenstrekk med alle mann i arbeid. Potetskrellingen var ikke til å komme forbi i år heller — men til gjengjeld forsvant det litt av hvert godt fra kjøkkenet, som vi fant igjen borte hos oss.

Ja, det er så mange ting enda som fortjener å bli trukket frem — men da kunne jeg visst holde på i det uendelige.

Sikkert er det at det var med vemod vi pakket sammen og skrev navnene våre i gjesteboken på Nedalshytta: «— med takk for denne gang —».

SAMMENDRAG AV RAPPORT FRA RUTEINSPEKTØREN

Av Helge Foss

Rom ble ikke bygget på én dag. Arbeidet med å få rutenettet i Trollheimen og Sylene i perfekt stand kan riktignok ikke sammenliknes med å anlegge hovedstaden for et verdensrike, men det er ikke gjort på én dag det heller. Ikke en uke, ja ikke en sommer engang er tilstrekkelig for å ny-merke alle T.T.s ruter på en slik måte at resultatet blir tilfredsstillende. Istedetfor å klatte litt på løypene hist og her, har en valgt den linje å konsentrere seg om et fjellområde ad gangen. Med det merkingsarbeide som er gjort i Trollheimen i år (1954) tror jeg de aller fleste rutene i dette området står for kritikk.

Disse ruter er pusset opp og nymerket i sommer:

1. Kåsa—Gjevilvasshytta over Vassenden.
2. Kåsa—Gjevilvasshytta over Okla. (Spesielt de partier som var dekket av snø ifjor da ruta ble lagt opp).
3. Vassenden—Sprikletjern.
4. Jøldalshytta—Trollheimshytta over Trollhetta. Denne ruta hadde endel svake partier i ura vest for toppen.
5. Trollheimshytta—Snota.
6. Trollheimshytta—Kårvatn.
7. Kårvatn—Innerdalshytta over Bjøråskaret. (I parentes bemerket med verdens flotteste utsikt.)
8. Innerdalshytta—Kåsa gjennom «Porten».
9. Innerdalshytta—Kåsa gjennom Rendalen.

Ca. 30 nye veivisere er satt opp i Trollheimen i år.

Ruteinspektøren.

Endel perifere ruter har en enda ikke rukket å «pusse opp», blant annet Storlidalen-Gjøra og Trollheimshytta-Holtenseter. Trafikken på disse rutene er imidlertid så liten, at nymerking av dem må komme i annen rekke til fordel for rutenettet i Sylene, som nok tildels trenger endel restaurering. De fleste av rutene i Sylene er innsisert i år, men tiden tillot ikke noe utstrakt merkingsarbeide.

Oppdemningen av Essandsjøen har dessverre ført til at endel av stiene i nærheten er blitt «sub-marine». Av den grunn vil en til neste år bl. a. forsøke å legge ruta Storerikvoll—Sylstasjonen litt høyere i terrenget. Rutene Schulzhytta—Stordal og Storerikvoll—Stordal kan også sannsynligvis ved litt omlegging gjøres kortere og tørrere. Merkingsarbeidet 1955 og 1956 vil bli konsentrert om Syl-området.

Naturens destruktive krefter rår vi lite med. Is- og snøbreer kan rive varder ned, større eller mindre ras kan tildels gjøre veien vanskelig å forsere. T.T. er veldig takknemlig for fjellfolkets assistanse i slike tilfeller. Enten det nå gjelder å rydde unda et tre som er falt ned, reise en varde som er seget ned i vinterens løp eller legge en klopp på plass. Eller om ikke annet varsle vertinna på nærmeste hytte.

Til neste sides artikkel:

Kristoffer J. Haugen ble den 28. november 1947 oppnevnt til innbudt livsvarig medlem av T.T. Helt fra han overtok gården Storli viste han stor interesse for T.T., og allerede fra første stund ble kvarteret på Storli rost av alle. Kristoffer J. Haugen utførte et stort og godt arbeide med varding av ruter. Helge Foss la ned krans fra T.T. ved begravelsen.

EN SOM LÆRTE OSS Å BLI GLAD
I FJELLET

Av J. A. Bakke

Jamen var det seigt å komme fra Trollheimshytta til Storli over Mellomfjell i dag. Været var fint i fjellet nå i slutten av august og fristelsen til å sole seg for stor. Vanskelig var det også å slite seg løs fra den praktfulle utsikten mot Følldalen. Det bar mot slutten av turen vår, og så ville vi ha med oss mest mulig av fjellet i all dets prakt og herlighet. Trøtte var vi nok i beina etter dagsmarsjen, det kan ikke nektes. Men alt dette ble fort strøket bort da vi kom inn i de koselige stuene hos Mali og Kristoffer Haugen på Storli, og vi hadde spist hva huset satte fram for oss.

Turisttrafikken skifter vel karakter som alt annet. Men vi vil håpe at vi ennå lenge må få beholde dette koselige preget av god, norsk bondekultur i kvarter og hytter i fjellet. Økonomisk sett er det vel en vinning at det ene strøket etter det andre blir industrialisert, men vi fjellfolk synes det er vondt også.

Møtet med den gamle bondekulturen er nå en ting. Men tenk å få møte slik en praktkar av en fjellmann som Kristoffer J. Haugen. Det betyr å oppleve Trolheimen i dag, i går og for seksti år siden. Hvor praktfullt står han ikke til dette landskapet?

Når en tar til å prate med denne mannen, forstår en snart at han har et stort fond av erfaring og viten å øse av. Det ble uvilkårlig så en måtte skrive ned endel av det. Nå, da han er død, sender jeg det til årboka som en takk og en hyllest til den gamle, staute fjellmannen. Det faller seg slik at vi snakker litt om slekten til Kristoffer. Han selv var født i 1875 og ville altså snart ha fylt 80 år. Men broren hans, Johannes, som bor litt lenger ned mot